

Për mua gjithçka ndodhi si surpriza një “dite të bukur”, kur një mësuese e shkollës së mesme – isha vetëm pesëmbëdhjetë vjeç – lexoi dhe shpjegoi faqen e parë të Ungjillit të Shën Gjonit. “Fjala e Zotit, ose ajo nga e cila përbëhet gjithçka, u bë njeri,” tha ai, “prandaj bukuria u bë njeri, mirësia u bë mish, drejtësia u bë njeri, dashuria, jeta, e vërteta u bë njeri: qenia nuk është në një hiperurantium platonik, është bërë mish, është një ndër ne.” Epo, kjo është e gjitha. Sepse jeta ime si një djalë shumë i ri u investua fjalë për fjalë nga kjo: si një kujtim që më prekte vazhdimisht mendimet, dhe si një stimul për një rivlerësim të banalitetit të përditshëm. Që atëherë, çasti nuk ishte më banalitet për mua. Kur ndodh një “ditë e bukur” dhe papritmas sheh diçka të bukur, nuk mund të mos i thuash shokut afër, nuk mund të mos bërtasësh: “Shiko atje!”. Dhe kështu ndodhi.

Luigi Giussani

Në rini, vetëm pesëmbëdhjetë vjeç, ai ishte prekur nga zbulimi i misterit të Krishtit. Ai kishte intuitë – jo vetëm me mendjen e tij, por edhe me zemrën e tij – se Krishti është pika bashkuese e të gjithë realitetit, ai është përgjigja për të gjitha pyetjet njerëzore, ai është përmbushja e çdo dëshire për lumturin, për të mirën, për dashurin, për përjetësinë e pranishme në zemrën e njeriut. Habia dhe magjepsja e këtij takimi të parë me Krishtin nuk e braktisi kurrë atë. Siç tha kardinali i atëhershëm Ratzinger në funeralin e tij: “Don Giussani e mbajti gjithmonë shikimin e jetës së tij dhe zemrën e tij të fiksuar tek Krishti. Në këtë mënyrë ai kuptoi se krishterimi nuk është një sistem intelektual, një pako dogmash, moralizëm, por se krishterimi është një takim; nje histori dashurie; është një ngjarje”. Këtu qëndron rrënja e karizmës së tij. Giussani tërhoqi, bindi, konvertoi zemrat, sepse u transmetoi të tjerëve atë që mbante brenda pas përvojës së tij themelore: pasionin për njeriun dhe pasionin për Krishtin si përmbushje e njeriut.

Papa Françesku